

KÖTT

DAVID SZALAY

Kött

ÖVERSÄTTNING AMANDA SVENSSON

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081250-8
COPYRIGHT © 2025 by David Szalay
ORIGINALETS TITEL Flesh
ÖVERSÄTTNING Amanda Svensson
OMSLAG Sara R. Acedo
FÖRSTA TRYCKNINGEN
TRYCK ScandBook, EU 2026

Canada Council
for the Arts

Conseil des arts
du Canada

We acknowledge the support of the Canada Council for the Arts.

1

När han är femton flyttar han och hans mamma till en ny stad och han börjar i en ny skola. Det är inte en lätt ålder att göra det – skolans sociala hierarkier har redan etablerats och han har svårt att skaffa sig vänner. Efter ett tag får han en kompis, en annan ensam individ. Ibland hänger de tillsammans efter skolan i det nya västinspirerade köpcentret som precis öppnat i staden.

»Har du gjort det någon gång?« frågar kompisen.

»Nej«, säger István.

»Inte jag heller«, säger kompisen, och det låter som en enkel sak att erkänna när han säger det. Han har ett avslappnat och naturligt sätt att prata om sex. Han berättar för István vilka tjejer i skolan han fantiserar om och vad han fantiserar om att göra med dem. Han säger att han ofta onanerar fyra eller fem gånger om dagen, vilket får István att känna sig undermålig eftersom han vanligtvis bara gör det en eller två gånger. När han erkänner det säger kompisen: »Du måste ha svag sexdrift.«

Han vet inte, kanske stämmer det.

Han vet inte hur det är för andra.

Han har bara sin egen upplevelse.

En dag säger kompisen att han gjort det med en tjej som bor på andra sidan tågspåren.

István vet inte hur han ska reagera på det.

Han lyssnar medan kompisen tämligen detaljerat berättar

hur det gick till. Han försöker avgöra om kompisen talar sanning eller ljuger. Han hoppas att kompisen ljuger men tror att han antagligen talar sanning. Vissa av grejerna han säger är för specifika och överraskande för att han ska ha hittat på dem.

Sedan, några dagar senare, säger han att han pratat med tjejen och att hon sagt att hon kan göra det med István också.

»Seriöst?» säger István.

»Ja«, säger kompisen.

István vet inte om det betyder att de tre ska göra det tillsammans eller att han ska göra det med tjejen ensam.

Det känns pinsamt att fråga.

Efter skolan den dagen tar de gångbron över tågspåren.

Det börjar redan bli mörkt.

De tar metalltrappan ner på andra sidan gångbron och går ett tag tills de kommer fram till ett höghusområde. Det är rätt likt området där István och hans mamma bor, husen här är också byggda av prefabricerade betongplattor, men de är högre. Vid porten till ett av husen trycker kompisen på porttelefonen till en av lägenheterna.

Ett ögonblick senare och utan att några ord utväxlats klickar dörren till och han trycker upp den med axeln.

Hissen luktar cigarettök.

Medan den åker uppåt stirrar István på hissens laminatväggar som ska se ut som träpanel.

Den åker uppåt väldigt långsamt, med ett konstant gnisslande ljud som punkteras av ett annat högt tickande ljud varje gång den passerar en våning.

»Är du okej?» frågar kompisen.

»Visst«, säger István.

»Du ser livrädd ut«, säger kompisen.

»Nej«, säger István.

De kliver ur hissen på en av de översta våningarna och kompiserna knackar på en av lägenhetsdörrarna. Dörren öppnas av en tjej i ungefär deras ålder. »Hej«, säger hon.

»Hej«, säger Istváns kompis.

Hon kliver åt sidan så att de kan komma in i hallen.

»Det här är min kompis«, säger kompiserna. »Du vet. Han jag berättade om.«

»Okej«, säger tjejen.

Hon och István ser på varandra ett ögonblick.

»Okej?« säger kompiserna.

»Visst«, säger tjejen.

De bara står där alla tre.

Tjejen ser på István igen.

Han ser inte på henne.

»Okej«, säger kompiserna.

»Vill du vänta där inne?« säger tjejen till honom och pekar på en dörr.

»Okej, visst«, säger kompiserna. Möjligen verkar han lite besviken, som om han inte själv varit säker på huruvida de skulle göra det alla tillsammans eller inte och kanske lite grann hoppats att de skulle det.

István tänder en cigarett, han måste dra tummen över tändaren flera gånger för att få en låga.

Kompiserna söker ögonkontakt med honom en kort sekund och ler.

István försöker inte ens le tillbaka. Han känner något som liknar panik.

Han följer efter tjejen genom en kort mörk hall och in i ett rum där hallen tar slut.

Han tänker inte så mycket på hur rummet ser ut, förutom att det är fullt med prylar, bland annat en bur med vad som verkar vara ett litet djur.

Tjejen sätter sig på en säng.

István sätter sig på en stol.

»Vad var det du hette?» frågar tjejen.

Han säger sitt namn.

Hon säger vad hon heter.

»Är du okej?» säger hon.

»Ja«, säger han.

De pratar i några minuter. I alla fall pratar hon. Det förekommer också långa stunder av tystnad då han ibland hör hur det lilla djuret rör sig i sin bur. Hon frågar var han kommer ifrån.

»Hur är det där?» frågar hon när han svarat.

»Det är okej«, säger han.

De sitter tysta.

Hon tänder en cigarett, kanske bara för att ha något att göra.

Efter en stund reser hon sig upp utan att säga något och går ut.

Några minuter senare öppnas dörren igen.

István tittar upp och får syn på kompisen.

Han trodde att det skulle vara tjejen.

»Vad hände?» frågar kompisen.

»Vad menar du?»

»Vad hände?» frågar kompisen igen.

»Inget.«

»Hon vill att du ska sticka«, säger kompisen. »Vad gjorde du?»

»Inget.«

»Inget?»

»Nä.«

De lämnar lägenheten och i trapphuset säger kompisen:

»Okej, vi ses.«

»Ska du inte med?« frågar István.

»Nej, hon ville att jag skulle komma tillbaka«, säger kompisen.

»Jaså?«

Kompisen nickar. »Ses.«

»Okej.«

István förstår fortfarande inte vad som hände. Han åker ensam ner i hissen.

»Hon sa att du inte var sexig. Det var vad hon sa.« Det har gått några dagar och kompisens förklarar det för honom, vad det var som hände.

István röker.

Det är hemskt att höra det, att höra att någon sagt så om honom, men samtidigt vet han inte vad han ska svara. Det känns som något det inte går att svara på.

»Hon sa att du inte verkade sugen«, säger kompisens.

»Jag var sugen«, säger István.

»Hon sa att det inte verkade så.«

»Det var jag.«

Efter det är saker inte som de brukade med kompisens.

De tillbringar mindre tid tillsammans.

Kompisen börjar hänga med andra.

István är ensam mer.

*

På söndagen hälsar han och hans mamma på hans mormor. Det är hennes födelsedag. Han sitter där uttråkad i hennes vardagsrum medan hon och hans mamma pratar.

Hans mamma ber honom hälla vatten i en vas till blommorna de haft med sig.

Han går till köket och gör det.

Fönstren står öppna. Det är ovanligt varmt för årstiden.

»Och hur har du det då?« frågar hans mormor.

»Jag har det okej«, säger han.

Han står på den lilla balkongen och önskar att han kunde röka.

Längre bort, nedanför kullen, ser han den del av staden där han och hans mamma bor.

Mamman berättar för hans mormor hur bra det går för honom i skolan.

Hans mormor tar lite pengar ur sin plånbok och ger dem till honom, uppenbart som något slags belöning.

Hans mamma säger åt honom att säga tack.

»Tack«, säger han.

Mormorn ler.

Hon har en uppsättning reseguider. De står uppradade på en hylla bredvid teven. Italien, Frankrike, Tjeckoslovakien, Sovjetunionen, Västtyskland, Storbritannien. Av tristess tittar han i dem medan hans mamma och mormor pratar. Det finns bilder i böckerna, de flesta svartvita men också en del i färg. Färgerna ser på något sätt onaturliga ut, de ser inte ut som färger saker har i verkligheten.

Det bor en kvinna i lägenheten mittemot deras. Ganska snart efter att István och hans mamma flyttat in i huset frågade kvinnan hans mamma om István kunde hjälpa henne att handla mat ibland.

»Vad menade hon med det?« sa István när hans mamma berättade det.

»Hon vill att du ska följa med henne till affären och hjälpa henne att bära upp maten.«

»Det vill jag inte«, sa han.

»Hon har hjälpt oss mycket«, sa hans mamma.

»Jag tänker inte göra det«, sa han.

»Jag har redan sagt till henne att du ska göra det«, sa hans mamma.

»Du sa att jag skulle göra det?«

»Ja.«

»Varför det?«

»Hon har hjälpt oss mycket«, sa hans mamma igen. »Och hennes man har problem med hjärtat. Jag tänker inte bråka om det här.«

Sedan dess följer han en eller två gånger i veckan med kvinnan till affären och hjälper henne att bära hem maten.

När han kommit hem från skolan lämnar han sin ryggsäck på golvet och går sedan till lägenheten mitt emot och knackar på dörren.

Den öppnas av kvinnan som bor där och hon säger åt honom att vänta en sekund, vilket han gör, med huvan uppdragen och hörlurarna på. Han tittar nerför trappan till mittavsatsen, där det står en rad med krukväxter på golvet framför fönstret. Fönstret sitter märkligt lågt. Faktum är att det sträcker sig nedanför själva våningsplanet.

»Okej«, säger kvinnan och låser dörren till sin lägenhet.

Hon har tagit på sig kappor och mössor och de börjar gå nerför betongtrappan tillsammans.

»Är det kallt ute?« frågar hon när de går nerför trapporna.

Han måste lyfta hörlurarna från öronen för att höra vad hon säger.

»Är det kallt ute?« frågar hon igen.

»Ja«, säger han.

De undviker vattenpölar i den gropiga trottoaren och ställer sig att vänta vid övergångsstället.

Efter vintermörkret utanför känns det som om det är väldigt ljusst inne i affären.

Kvinnan släpper ut håret från mössan och lossar på halsduken.

Han följer efter henne med kundvagnen medan hon lägger saker i den.

De pratar inte.

Efteråt går de tillbaka till huset där de bor och tar sig uppför trapporna. Det finns ingen hiss och deras lägenheter ligger på fjärde våningen.

»Du är väldigt stark«, säger hon när han ställer ner de tunga kassarna på hennes köksbord.

Han vet inte vad han ska svara på det.

Han bara nickar och hon frågar om han vill ha lite *somloi galuska*. Ibland när de kommer tillbaka erbjuder hon honom något att äta, något sött som *somloi galuska*.

»Okej, visst«, säger han.

»Då kan du sätta dig«, säger hon.

Han sätter sig vid bordet.

Somloi galuskan står i kylan och hon lägger upp en stor portion i en glasskål och ställer ner den framför honom tillsammans med en sked.

»Tack«, säger han.

Hon ställer in matvarorna medan han äter.

Han har börjat inse att hon känner något slags ömhet eller liknande för honom. Det gör honom generad, och samtidigt gillar han det på sätt och vis, trots att han inte känner någon ömhet för henne.

Han känner ingenting för henne.

Hon är bara en gammal kvinna, kanske äldre än hans mamma till och med.

Det är som om hon knappt existerar.

»Smakar det bra?» frågar hon medan hon ställer undan matvarorna.

»Det är gott«, säger han.

Han äter fort, delvis för att det är jättegott men också för att han vill komma därifrån så snabbt som möjligt.

När han ätit klart ställer han sig upp och rörelsen får stolen att skrapa högljutt mot golvet.

»Tack då«, säger han.

»Får jag kyssa dig?» säger hon.

Hon står framför honom.

Han blir så förvånad över frågan att han inte vet vad han ska säga.

Han förstår inte ens vad hon menar riktigt.

Eftersom han inte säger något kysser hon hans mun. Det är knappt en kyss – hennes läppar rör bara flyktigt vid hans.

»Förlåt«, säger hon direkt efteråt.

Han står bara still.

»Jag tror att du ska gå nu«, säger hon.

Han säger fortfarande ingenting, han bara går ut ur lägenheten och korsar trappavsatsen och öppnar dörren till sin mammas lägenhet.

*

Lamporna är tända i klassrummet, lysrör i genomskinliga plastkåpor i taket. Plastkåpor innehåller ett inte oansenligt antal döda flugor – suddiga små prickar som han ibland tittar på när läraren pratar. Bara ett fåtal elever låtsas ens lyssna på läraren som läser högt ur en bok. »Generellt uttryckt har individer som är 'starka' större potential för överlevnad. Modern evolutions-teori definierar emellertid styrka inte utifrån hur länge en organism lever, utan utifrån hur framgångsrik den är i att fortplanta

sig. Om en organism lever hälften så länge som andra av samma art, men får dubbelt så många avkommor som överlever till vuxen ålder, kommer dess gener bli vanligare i nästa generation fullvuxna organismer.« Det är dagens sista lektion.

Efteråt går han hem.

Han tar trappan två steg i taget och plötsligt står hon där framför honom med en liten vattenkanna av plast i händerna. Hon vattnar krukväxterna på mittavsatsen. Han har inte sett till henne sedan de senast gick till mataffären, då när de kysstes efteråt. »Hej István«, säger hon utan att sluta med det hon håller på med.

»Hej«, säger han.

Han bara står där några steg ner från henne, han är fortfarande lite andfådd. Att se henne igen får tanken på att han faktiskt *kysst* henne att kännas ännu märkligare.

Hon frågar om han kan följa med henne till affären.

»Okej«, säger han.

Som vanligt pratar de inte med varandra medan de handlar.

Det är först när de är tillbaka i hennes lägenhet som hon säger: »Jag vill be om ursäkt för det som hände häromdagen.«

Det förvånar honom att hon säger så. Det får det att låta som om hon gjort något *mot* honom, medan han tänkt på det som något de gjorde tillsammans.

»Det är okej«, säger han.

»Är det?« frågar hon.

Han vet inte vad det är meningen att han ska säga.

Han säger ingenting.

»Har du sagt det till någon?« frågar hon.

»Nej«, säger han.

Han har inte sagt det till någon. Han har ingen att säga det till. Och även om han hade haft det, vad skulle han säga? Att han kysst någon gammal och ful som hon?

*

Nästa gång som de kommer tillbaka från affären och hon frågar om han vill ha lite *somloi galuska* tvekar han först men säger sedan: »Okej, visst.«

Hon säger åt honom att sätta sig och ställer fram en skål framför honom tillsammans med en sked och en vikt pappersservett.

»Tack«, säger han.

Medan han äter ställer hon in matvarorna.

Han har precis rest sig från bordet och håller på att torka munnen med pappersservetten när hon säger: »Får jag?«

Det är uppenbart vad hon menar.

»Okej«, säger han efter ett par sekunder. Han vet inte varför han säger så. En del av honom verkar vilja det.

Hennes läppar snuddar kort vid hans, precis som första gången.

»Tack«, säger hon utan att se på honom.

»Visst«, säger han.

Hon ser fortfarande inte på honom men verkar vänta på att han ska gå.

När han förstår att det är vad hon väntar på går han ut och över trappavsatsen och in i sin mammas lägenhet.

Efter det kysser de varandra varje gång. Det blir en sak de gör när de går till affären. Hon bjuder honom på något att äta, sedan snuddar hon kort vid hans läppar med sina, och sedan går han.

*

En dag föreslår hon att de ska sätta sig i soffan.

Han har aldrig varit i hennes vardagsrum förut. Han reflek-

terar inte riktigt över hur det ser ut, förutom att det finns en balkong i ena änden, precis som i hans mammas lägenhet, med en balustrad av paneler i grönt säkerhetsglas.

De sätter sig i soffan.

»Har du någonsin kysst någon på riktigt?« frågar hon.

Generad över att svaret är nej låtsas han inte vara säker på vad hon menar. Han säger hur som helst ingenting.

»Vill du kyssa mig på riktigt?« frågar hon.

»Okej«, säger han.

Hans hjärta har oväntat börjat dunka.

»Du vill?« säger hon.

Han bara nickar.

Han hör en klocka ticka.

Hon rör vid hans läppar med sina, precis som hon gjort i köket några gånger, men den här gången håller hon kvar dem och pressar dem mer bestämt mot hans.

Det är någonting med vinkeln de sitter i som är fel och de ändrar ställning en aning.

Hon lägger sina läppar mot hans igen och den här gången öppnar hon sin mun och han känner hennes tunga mot sina läppar, och då öppnar han sin egen mun och hon sticker in sin tunga i den.

Han blundar så att han inte behöver se henne, så att han bara känner hennes läppar och hennes tunga i sin mun.

»Kändes det bra?« säger hon.

Han nickar.

»Vill du göra det igen?« frågar hon.

»Okej«, säger han.

De gör det igen, och medan de gör det snuddar en av hennes händer vid hans stånd som trycker mot tyget i hans byxor.

Han var knappt själv medveten om det förrän hennes hand av misstag snuddade vid det.

Han känner henne stelna till i samma ögonblick som det händer.

Generad drar han sig undan från henne.

»Vad är det?« säger hon och försöker ta hans hand.

Han har redan kommit på fötter.

»Vad är det?« säger hon igen. »Det är okej.«

Det är inte okej, tänker han medan han blickar ner på henne.

Hon äcklar honom. Han går därifrån utan att säga något.

Han går nerför trapporna och ut ur huset och går omkring i nästan en timme utan att egentligen veta var han är eller vart han är på väg.

När han kommer tillbaka väntar hon i trapphuset.

»Är du okej?« frågar hon.

»Ja«, säger han.

Efter det är han säker på att han aldrig kommer att kyssa henne igen. Men när hon några dagar senare frågar om han vill sitta med henne i soffan upptäcker han att en del av honom vill det.

»Vill du?« frågar hon.

De står i hennes kök, vända mot varandra.

Hon är ganska lång, nästan lika lång som han.

»Okej«, säger han.

Han följer efter henne in i vardagsrummet och de sätter sig i soffan och börjar tungkyssas igen.

När hennes hand hittar fram till hans stånd den här gången verkar hon medvetet akta sig för att göra något som skulle få honom att känna sig obekvämt. Hon fortsätter bara att kyssa honom på samma sätt medan handen ligger där, ovanpå hans byxor. Sedan, efter ett par minuter, börjar hon långsamt röra handen upp och ner. Hon pressar tungan längre in i hans mun så att det nästan blir för mycket, så att han instinktivt vänder bort huvudet och hon drar tillbaka tungan lite. Hennes hand

rör sig fortfarande långsamt upp och ner på ett sätt som han gillar, men den rör sig mycket långsammare än han skulle röra sin egen hand och kanske är det därför, för att den rör sig så mycket långsammare än han skulle röra sin egen hand, som han för sent inser att han är på väg att komma.

Ljudet han ger ifrån sig är som ett stön av smärta.

Ögonblicket därpå känner han det våta i byxorna, och sedan lukten.

Det känns som en katastrof, det som inträffat.

Han har ingen aning om vad han ska göra, ingen aning om hon ens kommer att förstå.

Hon verkar också överraskad.

Hon har slutat kyssa honom.

Han tittar inte på henne. Han tittar på golvet, på mattans fransar.

Hade han tittat på henne skulle han ha sett att hon log. Men han tittar inte på henne. Han vill inte se henne. Han skäms och är också mer eller mindre fylld av fasa över att han gör det här med någon så gammal och ful som hon.

»Gå du«, säger hon, och han reser sig upp och går.

Lite senare knackar det på dörren till lägenheten.

Det är hon.

Han undrar om hon vill prata med hans mamma, som fortfarande är på jobbet – kanske vill hon berätta vad som hänt, en tanke som får honom att känna något som liknar skräck.

Men det visar sig vara honom hon vill prata med.

»Är du okej?« säger hon.

Hon säger det med en mjuk, vänlig röst som förvånar honom.

»Ja«, säger han.

»Det som hände innan«, säger hon. »Jag vill bara att du

ska veta – det är okej. Om du kände dig generad eller så. Det behöver du inte göra. Det är okej.«

Han säger ingenting.

»Jag ville bara säga det«, säger hon. »Det var bara det.«

»Okej«, säger han.

»Okej«, säger hon, och sedan stänger han dörren.

*

Vissa helger jobbar han på hennes mans kolonilott. Hennes man betalar honom för det.

Den tjocka lerjorden klibbar fast vid hans skor, så efter ett tag känns hans fötter tunga och börjar själva se ut som jordkokor.

Kvinnans man säger att han inte kan utföra fysiskt krävande arbete längre.

Han har hjärtproblem, säger han.

Han måste ta tabletter.

István lyssnar inte riktigt. Dagarna börjar bli varmare. Han drar av sig tröjan och hänger den över en staketstolpe.

»Du arbetar bra«, säger kvinnans man och erbjuder honom en cigarett. »Röker du inte?« frågar han när István inte omedelbart tar den.

»Egentligen inte«, säger István. Hans mamma vet inte att han röker och han oroar sig för att kvinnans man ska nämna det för henne.

»Vad betyder det? Vill du ha en eller inte?«

István tar en.

»För mig är de praktiskt taget gratis«, säger kvinnans man och förklarar att han jobbar på cigarettfabriken.

»Okej«, säger István.

Han står där i sin fuktiga T-shirt och njuter av ciggen och känslan av sval luft mot sin svettiga panna.

Man hör ljud från den stora bilvägen som inte ligger särskilt långt bort.

När de avslutat dagens arbete och tvättat sina händer under utomhuskranen frågar kvinnans man om han vill ha en drink.

»Jag tycker vi gjort oss förtjänta av det«, säger mannen.

Stället han tar med honom till är ett slags vinkällare på en sidogata inte långt från koloniområdet, med en liten trappa som leder ner från trottoaren. Kvinnans man verkar vara stamgäst där. Halvberusade äldre män hejar på honom när han rör sig genom cigarettröken.

Kvinnan bakom bardisken hälsar också på honom och de småpratar lite när han beställer drinkarna – varsin vitvinspritzer.

Kvinnan lyfter på ett lock i bardisken av zink och öser upp vin med en slev.

»Det här är István«, säger kvinnans man till henne medan hon gör det.

Hon lyfter bara ett av sina målade ögonbryn.

»Han hjälper mig på kolonilotten.«

»Så bra.«

Hon sprutar sodavatten i glaset med en slang. Det finns något lite erotiskt i hur hon håller handen om slangen, tänker István, i hur sodavattnet sprutar ut när hon gör något med sina fingrar.

»Lite till«, säger kvinnans man.

Hon sprutar lite mer sodavatten i glaset.

»Tack«, säger han.

Han erbjuder henne en cigarett, som hon tar emot.

»För mig är de praktiskt taget gratis«, säger han.

Hon nickar, som om det är något hon hört förut, och låter honom tända den åt henne.

Med cigaretten i munnen tar hon spritzglaset, ett i varje hand, och räcker fram dem.

»Det här tycker jag vi har förtjänat«, säger kvinnans man när de sätter sig vid sitt bord.

Han höjer glaset mot István ett ögonblick och dricker sedan halva i ett svep.

István smuttar mer försiktigt på sitt.

Han gillar egentligen inte vinsmaken.

»Har du börjat finna dig tillrätta?« frågar kvinnans man. Han vet att István inte bott i staden särskilt länge.

»Det är okej«, säger István.

*

Nästa gång de sitter i soffan slutar hon kyssas och lösgör sig från honom. Han öppnar ögonen. »Får jag?« frågar hon och ser på honom. Hon har börjat knäppa upp hans skärp.

Han bara nickar.

Klumpigt lyfter han på höfterna i soffan för att hjälpa till när hon drar ner hans byxor och kalsonger till knäna.

Det är första gången som någon annan har sett honom såhär.

Det känns konstigt att någon annan är där och tittar på den.

Hon rör vid den med handen och sedan sänker hon munnen över den.

Men för att det inte ska bli obekvämt måste hon sätta sig på knä på golvet.

Hon sätter sig på knä på golvet och tar den i munnen igen. Han tittar på hennes hjässa, på hennes hårrötter där det, ser han nu, finns gråa strån bland de blonda. Han undrar hur det är möjligt att hennes tänder inte skadar honom, hur hennes mun kan vara så mjuk. Han känner att han redan är på väg att komma och stirrar upp i taket, och sedan på balkongen där eftermiddagssolen skimrar i de gröna glaspanelerna, och

sedan på hennes huvud igen som nu rör sig snabbare. Och nu gör hon något med sin tunga som bara . . . Det är nästan för mycket, nästan som smärta, fast det är inte smärta, det är motsatsen till smärta.

Han ger ifrån sig ett litet, överrumplat ljud.

Hennes huvud slutar röra sig.

Hennes mun glider av. Hennes ögon är slutna. Så även hennes mun – hon andas genom näsan.

Efter några sekunder reser hon sig upp och går och från köket hör han ljudet av vattenkranen.

Han upplever en känsla av frid.

I en minut eller två känner han sig otroligt tillfreds, tillfreds med att bara sitta där och titta på det välstädade vardagsrummet och balkongen där solen skimrar i de gröna glaspanelerna.

Ute i solskenet på balkongen står en stor burk med en massa små gurkor i, täckta av en mjölkig vätska. Längst upp i burken ligger något som ser ut som uppblött bröd.

Hon gör *kovászos uborka*, fermenterade gurkor.

Hon kommer tillbaka och sätter sig bredvid honom på soffan, och när han ser henne känner han sig på nytt förvirrad och liksom skamsen över att han gör det här med någon som hon, med en kvinna som kanske är äldre än hans mamma, en kvinna som gör *kovászos uborka*.

Hon stryker honom över håret.

»Tyckte du om det där?» frågar hon.

Han nickar.

Efteråt går han nerför trapporna och sätter sig på en bänk i den lilla parken bredvid bostadsområdet.

Det sitter en man och röker en cigarett på bänken intill.

István frågar om han kan få köpa en.

»Du kan få en«, säger mannen.

István går tillbaka till sin egen bänk och sitter där och röker cigaretten som mannen gav honom. Små rörelser i luften får löven på grenarna ovanför att rassla mjukt.

*

Hon visar honom sina bröst. Bröstvårtorna ser konstiga ut – oväntat stora och bruna och med något slags små knottor.

Första gången han ser dem blir han lite äcklad. Men när han tänker på dem senare onanerar han mer än en gång.

Han finner det märkligt att han kan tycka att de är lite motbjudande och samtidigt bli tänd av dem, eller av minnet av dem.

Det har delvis att göra med hur hon visade dem, tror han.

Han satt vid hennes köksbord och åt *somloi galuska* medan hon ställde undan matvarorna och sedan, när hon var klar, frågade hon om han ville se dem och han sa ja, och då visade hon dem helt enkelt för honom – hon stod där i köket och tog först av sig tröjan och sedan bh:n. Det är minnet av hur hon gjorde det som gör honom tänd, snarare än hur de faktiskt såg ut. Hur de faktiskt såg ut känns nästan irrelevant. Att de var konstiga och lite motbjudande kanske till och med bidrog till att göra honom ännu mer tänd.

När han hade ätit upp *somloi galuskan* gick de till soffan och kysstes en stund och sedan knäppte hon upp hans byxor och sög av honom igen.

Sedan gick han.

Nästa gång det händer säger hon: »Jag svalde det.«

»Jaså?« säger han, fortfarande med den där fridfulla känslan han alltid har några minuter efteråt.

Hon nickar och liksom ler mot honom.